

[Bertel Haarder]

mange som sidste år. Udviklingen symboliseres ved, at boligministeren har måttet søge om 14 mill. kr. til nye kontorer til centraladministrationen ud over hele det enorme kontorareal, som det nye udenrigsministerium netop i år har frigjort, og hvoraf folketingset trods alt kun har taget en mindre del. Men det skyldes bl. a. industriministerens voksende pyramide af økonomer til regeringens industripolitiske sekretariat, og nu kan jeg forstå, at undervisningsministeren også vil have 62 mand ekstra som led i det, man i ministeriet kalder en rationalisering.

Nu kunne man jo håbe, at undervisningsministerens helt specielle problemer har med den bratte opbremsning at gøre, men nej, problemerne kan efter vores mening alene forklares med, at der er tale om en forkert politik og en manglende politik.

Jeg har læst lidt i det sidste nummer af ministeriets blad Uddannelse. Det er for øvrigt i parentes bemærket meget interessant, for det har vi stillet forslag om at spare væk i syv år i træk. Nu har regeringen accepteret denne besparelse, og nu spares der 80.000 kr. ved, at dette komplet overflødige blad bortfalder. Når jeg siger, det er overflødigt, er det, fordi vi jo vader i pædagogiske tidsskrifter, som er villige til at optage en hvilken som helst artikel fra embedsmænd, og derfor er der ingen brug for det blad. Tak, fordi det nu falder væk! Men i det sidste nummer var der trods alt en oplysning, som var af interesse, nemlig at socialministeren og undervisningsministeren åbenbart er enige om, at der skal bruges 15.000 flere socialpædagoger i 1990, end der bruges i dag – og stadig er det under de vilkår, at børnetallet er faldet – og der skal oprettes 15.000 basisuddannelsespladser på EFG; det følger af en anden pjece, som undervisningsministeren har udsendt. Der skal øjensynlig også fortsat ske udbygning af såvel Roskilde universitetscenter som Ålborg universitetscenter, på trods af at en samfundsstuderende i Roskilde koster fire gange så meget som en samfundsstuderende på de gamle universiteter. I 1977-78 kostede en studerende på RUC 38.000 kr. mod 9.000 kr. i København, 11.000 kr. i Århus og 13.000 kr. i Odense, og det var altså prisen på en samfundsstuderende i 1977-78.

Og på trods af, at man desværre på dette som på så mange andre felter kunne undvære de næste 10 års studenterkuld – ja, nogle

steder desværre endog 15 – uden at der blev mangel på kandidater, har ministeren altså stadig tænkt sig, at der ikke skal nedlægges institutter, at der ikke er planer i de udbygningstakter, man har regnet med, som skal skrinlægges.

Formanden for det teknisk-videnskabelige forskningsråd, Otto Gram Jeppesen, har i rådets årsberetning bønfoldet ministeren om at skære dybt visse steder i stedet for at skære bredt, og det er, fordi forskning har det som flerårige planter: den skal have dybe rødder og stængler og blade og kan ikke tåle at blive skåret jævnt med en grønthøster år efter år; det duer kun til 1-årige græsarter. Spørg blot Københavns tidligere rektor, regeringens betroede mand, Morten Lange! Jeg tror tilmed, han som biolog kan godkende billedet. Eller spørg formanden for planlægningsrådet for forskningen, Flemming Woldbye, som også har bedt om, at man skar dybt visse steder i stedet for at høste lige hårdt alle steder!

På erhvervsuddannelserne er ministeren helt uimodtagelig for økonomiske ræsonnementer. Der bygges stadig nye, dyre tekniske skoler med undervisningslokaler til kun 12 elever. Der gøres intet for at samkøre EFG- og lærlingeuddannelsen, på trods af at der kunne spares penge ved det. Og ministeren insisterer på at fortsætte – bare for at nævne et eksempel – med disse helt overflødige 350 timers kurser i politologi, som samfundslærerne på EFG skal igennem. Det er noget, der vækker almindelig morskab på handelsskolerne, men er jo i virkeligheden en makaber spøg i betragtning af, at mange institutioner kunne gøre god nytte med de 15 mill. kr., som disse kurser kommer til at koste over de 5 år, de varer.

Men EFG og økonomi har jo altid været to adskilte størrelser for undervisningsministeren. Det viser sig bl. a., hver gang man i ministeriet argumenterer for at forbyde lærekontrakter, med den begrundelse, at mesterlæren er for dyr at bevare. Jeg skal her indskyde, at mesterlæren kun koster en tredjedel af EFG, og derfor er det en ejendommelig udtalelse, men den gentages igen og igen af både ministeren og hendes embedsmænd.

Jeg ved ikke, om jeg skal le eller græde over, at lærerlønnen på EFG er højere end lærerlønnen på lærlingeuddannelsen, samtidig med at der tillades mindre holdstørrelser